

til Finansministeren som øverste Instans, altsaa nøjagtig det selv samme, som vi alt have. Det andet Moment, man har ønsket, nemlig en Garanti for Sagkundskaben, er heller ikke til Stede. Thi jeg benægter, at Toldraadet er sammensat saaledes, at der gennem dets S sammensætning er ydet nogen som helst effektiv Garanti for en sagkyndig Bedømmelse af de Sager, der ville blive indankede for det af Toldraadet nedsatte Udvalg. I saa Henseende er det jo ogsaa ganske betegnende, saaledes som Toldraadet har delt sig i dette Tilfælde. Thi alle de Mænd, som staa det praktiske Erhvervsliv nær og kunne tænkes at have nogen virkelig begrundet Mening om de herhen hørende Sager, ere i Mindretal, medens derimod en Klump af Rigsdagsmænd i Forening med Embedsmændene danne Flertal. Maa jeg i Forbigaaende sige, at jeg med nogen Forundring ser det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borgbjerg) her. Jeg erindrer nemlig fra et Vælgermøde i 10de Kreds, hvorledes en fremragende Meningsfælle, Partifælle hedder det vist i det Sprog, af det ærede Medlem, nemlig afdøde Borgmester Knudsen, paa given Foranledning udtrykkelig udtalte sig for Indrettelsen af en Tolddomstol. Jeg vil derfor spørge det ærede Medlem, om det ikke er gaet her som med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorvidt vi skulde have Valg i København eller ikke, at han ikke har indhentet de rette Instruktioner fra højere vedkommende.

Jeg vender imidlertid tilbage til, at hvad der her er givet, i ingen Henseende er nogen Opfyldelse af Kravet, og navnlig vil jeg paapege det Moment, at Afgørelsen fremdeles ligger hos Finansministeren. Nu forsikrer ganske vist den højtærede Finansminister, altsaa den Mand, som for Øjeblikket er Finansminister, for os med en Styrke, som gør et meget troværdigt Indtryk, at det ingenlunde kunde falde ham ind ikke at ville respektere en Afgørelse, som faldt fra det af Toldraadet eventuelt nedsatte Udvalg. Men man kan jo tænke sig i Tiden Finansministre af en anden Støbning; den Dag er maaske ikke saa fjern da der sidder en Finansminister, som ikke i allerhøjeste Grad er imponeret af de Herrer af Toldraadet men siger: Jeg vil blæse Toldraadet et Stykke, jeg finder nu, at Sagen ligger saadan og saadan, og saa har han fremdeles den fulde Myndighed til at gøre ganske som det behager ham, og Forskellen er i Virkeligheden paa ingen Maade saa stor som den synes. Thi en hvilken som helst Finans-

minister, baade den nuværende og en fremtidig, vil dog vel fornuftigvis og anstændigvis, naar en Sag under de nuværende Forhold bliver appelleret til ham, sørge for at faa at vide, hvilken Grund denne Klager havde for sin Klage. Man kan dog ikke tænke sig, at han uden videre skulde lade sig saaledes paavirke af sine underordnede Embedsmænd, altsaa in casu Generaltolddirektøren, at han ubeset skulde give Generaltolddirektøren Ret. En hvilken som helst samvittighedsfuld Finansminister vilde dog vel, navnlig da det heromhandlede Tilfælde sjældent indtræffer, saa der vil være al mulig Lejlighed for ham til at tage sig af saadanne Affærer — af sig selv sørge for at faa Sagen oplyst; selv om det ikke skete paa denne i sig selv ret vidtløftige Maade, vilde han paa andre Maader søge at skaffe sig at vide, hvorledes man saa Sagen fra de næringsdrivendes Side. Jeg kan derfor oprigtigt talt ikke se, at der er nogen afgørende Forskel.

Det eneste, der vil opnaas ved Genneførelsen af denne Lov, er det, at Generaltolddirektørens Enevælde ganske vist er brudt; man tør ganske rigtig sige herom, at det er et sviende Nederlag for Generaltolddirektøren, som har stridt imod og ikke paa nogen som helst Maade har villet høre andet end, at hans Afgørelse skulde være enegyldig og ufejlbarlig. Men det er en ganske underordnet Side af Sagen, det turde i og for sig være fuldkomment ligegyldigt. Spørgsmaalet er, om der er skabt effektive Garantier af højere, mere reel Art end dette, at denne enkelte Mands Enevælde er brudt. Det har saa meget mindre Betydning, som denne Mand jo alligevel ikke lever evigt, men en Gang vil blive afløst af en anden Generaltolddirektør. Men hvad der derimod fremdeles ikke er opnaaet, er, at en judiciel og sagkyndig Instans bedømmer disse Sager, og naar man fra Regeringens Side saa haardnakket overfor dette fastholder, at man paa Grund af de betydningsfulde Interesser, Statskassen har i disse Sager, maa kræve Appel til Højesteret, vil jeg dog gerne henlede Opmærksomheden paa, at der er andre Omraader, som i og for sig ere af lige saa stor Betydning, men hvor man har opgivet en saadan Appel til Højesteret. Jeg skal saaledes nævne Akkordkommissionen. Det er altsaa indenfor Omraader, hvor det gælder om rent fagkyndige Afgørelser, ikke uset, at man opgiver Appel til Højesteret. Jeg kan derfor vedblivende ikke se, at dette Argu-